
ІВАН ОГІЄНКО І СУЧАСНА ГУМАНІТАРНА НАУКА

СЕКЦІЯ «ФІЛОЛОГІЯ»

УДК 378.4(477.43/44)КПДУУ(093.3)(045)

В. Р. Адамський

Хмельницька гуманітарно-педагогічна академія

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ У ЛІТОПИСІ ЙОГО СУЧАСНИКІВ

У статті аналізуються спогади державних та громадсько-культурних діячів, які особисто були причетними до заснування та становлення Кам'янець-Подільського державного українського університету. Особливе значення серед них посідають матеріали І. Огієнка, котрий крізь призму автобіографічної хронологічної канви аналізує різні аспекти функціонування навчального закладу. У полі зору професора перебувають питання, пов'язані із заснуванням вищої школи на Поділлі, формуванням її професорсько-викладацької корпорації, участі у цих процесах державних та науково-освітніх діячів. До групи спогадів державно-політичних діячів слід віднести доробки голови Подільського губерніального земства В.К. Приходька, голови Кам'янець-Подільського повітового земства О.М. Пашенко та представника від Національного Союзу на святі відкриття навчального закладу М.Ю. Шаповала.

Ключові слова: Кам'янець-Подільський державний український університет, спогади, національне університетське будівництво, вища школа, професорсько-викладацька корпорація, І. Огієнко, В. Приходько, О. Пашенко, В. Біднов, Д. Дорошенко, Л. Білецький.

Упродовж своєї майже 100-річної історії Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка переживав різні періоди, що в значній мірі залежали від викликів відповідної доби та визначених стратегій органів державної влади у провадженні освітньої політики. Відтак змінювалась структура навчального закладу, система управління, методологічне та методичне забезпечення навчального процесу, матеріальне становище професорсько-викладацького складу, службовців і студентства та ін. Змістовний аналіз пройдених етапів уже проведено у науковій літературі в узагальнюючих працях з історії освітньої інституції [1-2] або її окремих структурних підрозділів [3-6]. Крім того, на сьогодні існують й спеціальні історіографічні дослідження, автори яких прямо або опосередковано розглядають питання, що становлять предметне поле даної статті [7-11].

Однак проблема далеко не вичерпана. Особливо, коли йдеться про знаковий для усієї подільської громади період, пов'язаний з процесом становлення в краї національної вищої школи.

Між тим, чимало важливих фактів, що проливають світло на початковий період в організації та діяльності Кам'янець-Подільського університету містяться у працях сучасників українських визвольних змагань 1917-1921 рр., котрі представляли почасти різні політичні табори і відповідно мали відмінне бачення шляхів розв'язання державотворчих проблем. У той же час є всі підстави стверджувати, що проблема культурно-освітнього відродження становила в цьому відношенні певний виняток і виступала чи не єдиним чинником, що об'єднувала усі національно-визвольні сили. Тому й не дивно, що у своїх повідомленнях і спогадах, де йшлося про значимі події революційної доби, тема Подільської вищої школи стає об'єктом уваги таких різних постатей української історії як П. Скоропадський, Д.І. Дорошенко, І.І. Огієнко, С.Ф. Русова, О.М. Пащенко, В.К. Приходько, Г. Костюк та ін.

У даній статті автор ставить за мету розглянути початковий період у становленні університету через призму аналізу документальних творів сучасників. При цьому він свідомо залишає поза своєю увагою доробки і публічні виступи репрезентантів радянської моделі державності, оскільки цей аспект проблеми заслуговує окремишого дослідження.

Одним із перших, хто спробував здійснити концептуальний аналіз загальноукраїнського постулу освітньої справи за гетьманських часів, був видатний український історик Д.І. Дорошенко. В «Історії України 1917-1923 рр.» [12], уникаючи певних категоричностей в судженнях, попри виразну симпатію до ідеологічних засад, які були покладені в основу будівництва Української держави П. Скоропадського, він поставив за мету подати читачеві якомога більшу кількість фактичного матеріалу, документальних і цифрових даних та надважливих документів, зокрема й тих, що відносилися до культурно-освітнього сегменту державотворчої практики.

На думку автора, розвій вищої школи становив особливий предмет уваги міністра Народної освіти та мистецтва М.П. Василенка. Саме з його ініціативи при міністерстві була заснована комісія в справі вищих шкіл і наукових інституцій, яку очолив академік В.І. Вернадський. Основним завданням останньої виступала практична діяльність з реалізації двох посутніх проблем: посутньої українізації російських вищих шкіл та відкриття національних науково-освітніх інституцій. В результаті наполегливої роботи у цій царині уряду вдалося заснувати два українських державних університети – у містах Києві та Кам'янець-Подільському.

У панорамному творі Д.І. Дорошенко подає повний зміст закону про відкриття вищої школи на Поділлі та фрагмент промови, яку виголосив товариш міністра освіти П. Холодний під час урочистого відкриття навчального закладу 22 жовтня 1918 р., як відповідь на оголошену генералом Лібовим грамоту Гетьмана.

Наразі автор знайомить читача з персональним складом професорсько-викладацької корпорації, котрий був запрошений до роботи в університеті та окреслює репрезентовані ними наукові осередки України. Географія не може не вражати своєю масштабністю: В. Біднов (Катеринослав), І. Любарський (Київ), М. Васильківський (Київ), М. Хведорів (Катеринослав), М. Столяров (Харків), П. Клименко (Київ), П. Клепатський (Одеса), К. Широцький (Петербург), Л. Білецький (Київ), М. Чайківський (Львів), М. Плевако (Харків), А. Малиновський (Київ), П. Бучинський (Одеса) [12, с.248].

Самобутніми і визначальними для розуміння тогочасних явищ і процесів наукового життя на Поділлі є також мемуари Дмитра Івановича «Мої спомини про недавнє минуле (1914-1920 роки)» [13]. Висвітлюючи у них свій життєвий

і творчий шлях, політичний та державотворчий досвід, автор вважав необхідним окрему увагу присвятити КПДУУ, аби відтворити в пам'яті українства образ неповторної інституції у часи її становлення, коли він особисто на початку 1919 р. вступив до викладацького цеху навчального закладу. Цей період життя Д. Дорошенка вже став предметом наукового аналізу [14].

У контексті нашого дослідження слід наголосити, що спогади Дмитра Івановича важливі тим, що належать перу саме історика, й події та явища подані в них крізь призму історичної значущості, блискуче вписані у структуру історичних першоджерел.

Крім іншого, мемуарист розповів також про перебіг засідання Ради міністрів, на якому обмірковувалося питання щодо відкриття університету в Кам'янці, зупинився на забезпеченості установи необхідними приміщеннями, укомплектуванням бібліотеки.

Велике значення у відтворенні латентних сторінок історії Кам'янець-Подільського державного українського університету відіграв варшавський науково-літературний місячник «Наша культура», редагований І.І. Огієнком. Започатковуючи нове видання, що ставив своїм основним завданням провести «всебічне й глибоке наукове висвітлення нашої духової й матеріальної культури», редакційний колектив особливої ваги надавав добрим споминам «зі світлих і героїчних моментів нашого творчого життя, що бадьорять нам духа й заохочують до будівництва» та «мають велике виховне національне значення» [15, с.3-4]. У відповідності до цих завдань спогади про український університет мали неабияке значення. Тому І.І. Огієнко особисто звернувся із сердечним проханням до професорів, доцентів, асистентів й урядовців університету присилати різні матеріали про життя навчального закладу (фотографії, газетні статті, біографії і т. ін.) [16].

Відтак впродовж двох років на сторінках часопису побачили світ оригінальні спогади представників подільської інтелігенції О. Пашенко [17-19] та В. Приходька [20-25], котрі брали безпосередню участь в реалізації важливого освітянського проекту в Кам'янці-Подільському, лікарського помічника й скарбника університету Ю. Гудзія [26-27] та самого І. Огієнка, який, крім «Мого життя», помістив на сторінках журналу уривок споминів, пов'язаний з урочистим в'їздом С. Петлюри до міста над Смотричем 1 травня 1920 року [28].

Приступаючи до написання споминів про свою культуру й громадську діяльність, що відносилася до «часів нашого найбільшого піднесення», І.І. Огієнко усвідомлював об'єктивність вимог українського громадянства почути публічну і неупереджену розповідь про те, «що ж саме робив я, будши ректором Кам'янець-Подільського державного українського університету (1918-1920)...» [29, с.69]. Тому дана тема рефреном проходить через усю автобіографічну хронологічну канву. Огієнкові записи мають виняткову цінність, оскільки належать перу одному з очільників освітньої справи в Україні, котрий безпосередньо був обізнаний з проблемами вищої і середньої школи і, крім того, стояв біля витоків заснування вищого навчального закладу на Поділлі, був його першим ректором.

Активна діяльність Івана Огієнка з розбудови національної вищої школи розпочалася в Комісії з вироблення нового статуту для українських університетів [29, с.89]. Розроблений проект враховував устремління професорської корпорації до облаштування вищої школи на засадах омріяної і вистражданої автономії і відповідно співвіднісився з європейською практикою у цій сфері [30]. Даний документ професор І.М. Ганицький передав кам'янчанам, коли у квітні 1918 р. з повноваженням делегацією відвідав місто у справі організації університету [31, с.94]. Спеціальна комісія, яка була утворена при Кам'янецькій міській управі, розмножила в друкарні «Св.-Гр. Брацтва» перших два розділи «Проекту

статуту Державних Українських Університетів», в яких окреслювалися завдання національних вищих шкіл та регламентувалася структура організаційно-самоврядних органів управління навчальними закладами, і розповсюдила його серед місцевого населення для ознайомлення і публічного обговорення [32].

П'ятий розділ «Мого життя» автор власне назвав «Іван Огієнко – ректор Кам'янець-Подільського державного українського університету». В ньому крок за кроком описано увесь непростий процес становлення вищої школи на Поділлі, починаючи з часу заснування спеціальної комісії [29, с.90], яка опікувалась усіма організаційними питаннями і завершуючи святом відкриття навчального закладу [29, с.104-106]. Однак, на цьому автор не завершив свою університетську хронологію. Аналізуючи різні державотворчі аспекти за доби Директорії, він чимало уваги продовжував приділяти важливим процесам, що відбувалися у рідній школі.

Особливе місце в загальній палітрі мемуарної літератури про період заснування Кам'янець-Подільського університету посідає праця Олімпіади Пашенко. Вона одна із перших здійснила спробу подати вичерпний перелік обставин, що уможливили появу вищої школи на Поділлі. У цьому контексті автор велику роль відводить Кам'янецькій міській думі [17, с.336] та товариству «Просвіта» [17, с.338]. Свято відкриття університету, так само як і його подальші робочі будні, універсальна бібліотека і зразкове господарство, навчання студентства та його побутове становище, О.М. Пашенко виокремилася в окремі розділи, не уникаючи при аналізі на авторську оцінку [18, с.413-417; 19, с.671-674].

Завершуючи працю «про найсвітліше культурне діло нашого зриву 1917-1920 років», Олімпіада Михайлівна з упевненістю констатувала: «Коли б так само, як будувалася цей Університет, будували були й цілу Українську Державу всіма силами Нації – від найбільших починаючи, а найменшими кінчаючи, – вона б повстала була, міцна й світла, й не було б того, що маємо тепер...» [19, с.676].

Низку цікавих і змістовних фактів про початковий етап в діяльності університету подав В.К. Приходько. Передусім він відзначав, що заснування вищої школи на Поділлі – це справа усіх національних сил. А той факт, що університет постав саме в Кам'янці-Подільському, автор вважав заслугою трьох небайдужих людей: голови повітової земської управи О. Пашенко, голови міської управи О.П. Шульмінського та голови Подільської губернської «Просвіти» К.Г. Солухи [20, с.308].

Досить ґрунтовно В. Приходько описав події, пов'язані з перебігом заслуховування аргументів на користь відкриття вищої школи в самоврядних органах краю та Міністерстві освіти [21, с.366-367], приділяючи при цьому значну увагу особистісному фактору – відношення до проекту М.П. Василенка, І. Огієнка та ін.

Не обійшов увагою автор й важливого питання щодо діяльності університетської комісії, яка долучилася не лише до вирішення матеріально-побутових проблем у становленні університету (пошук відповідного приміщення, його укомплектування тощо), а й до забезпечення навчального закладу фаховими спеціалістами [23, с.576].

Лікарський помічник і скарбник науково-освітньої інституції Ю. Гудзій, долучаючись до запрошення «Нашої культури» розповісти про навчальний заклад, поставив за мету «подати дещо й про роллю урядовців Університету, що теж в організації й діяльності його за цілий час від 1918 до кінця 1920 року брали участь, і своєю скромною працею, хоч і в маленькій мірі, але теж спричинилися до розвитку цього Університету» [26, с.229].

Досить побіжно автор спогадів описав процес становлення різних структурних підрозділів навчальної установи, які, втім, мали важливе значення для нормального забезпечення функціонування закладу (організація роботи бухгалтерії, бібліотеки, надання медичної допомоги тощо). Зокрема, він особис-

то допомагав М. Грінченку доправити до Кам'яця цінні книги, що їх подарувала університету Київська Духовна Академія, зокрема повний комплект власних академічних видань [33, арк.3].

Однак найбільше уваги Ю. Гудзій приділив проблемі професійної організації службовців. Завдяки їхнім старанням було засновано «Спілку служачих Кам'янець-Подільського Державного Українського Університету» [26, с.232]. Основною причиною, що спонукала до заснування профспілки автор спогадів називає прихід у місто більшовиків та їхнє ставлення до професорської корпорації і навчального закладу. Вважаючи університет «контрреволюційним кублом», комуністи неодноразово вдавалися до обшуків помешкань, де проживали співробітники навчального закладу, так само як і до реквізицій різного майна. Загальну картину тогочасної дійсності доповнювала «дорожнеча харчових продуктів», «відірваність Кам'яця» та загалом «тяжкі матеріальні умовини» [26, с.232]. Створюючи «Спілку» організатори подбали про юридичне і організаційне забезпечення нової структури.

Крім вирішення матеріальних та побутових проблем, професійна організація влітку 1920 р. приступила й до видання власного часопису «Наше життя». У першому випуску редакція вмістила важливий фактичний матеріал з життя університету, подавши різноманітні цифрові дані станом на перше липня 1920 р. щодо професорсько-викладацького складу, службовців та студентства.

Унікальним мемуарним джерелом з історії Української революції, яке має особливе значення для розуміння проблем державно-освітнього будівництва періоду гетьманату є спогади П. Скоропадського [34; 35]. Основна їхня особливість полягає в тому, що вони висвітлюють епоху і діяльність автора з відмінної порівняно з іншими зразками української мемуарної літератури політичної перспективи – з позицій поміркованого консерватизму, культурного і політичного елітаризму та аристократизму [36, с.11].

Гетьман не приховував, що його співробітникам доводилося вести постійну боротьбу в питанні впровадження у життя українських культурних планів. Основними опонентами виступали соціалісти, що репрезентували різні відтинки лівого спектру національного політикуму. П. Скоропадський категорично заперечував тезу останніх, що «честь заснування Української Академії Наук та двох українських університетів не може належати Гетьманщині 1918 року» лише через ту обставину, що «ініціатива цього й деякі підготовні в цім напрямі праці належать Центральній Раді». Він був упевнений: «Такі твердження не витримують критики: мало того, що така думка була – треба було її реалізувати» [35, с.370].

Впровадження багатьох наукових і освітніх проектів, на думку Гетьмана, – це «наслідки відданості українській культурі багатьох українських діячів, на чолі яких стояли такі люди, як Василенко, Стебницький, Науменко, П.Я. Дорошенко, І. Огієнко». «Ці люди блискуче проводили в життя ті загальні директиви, що я спільно з ними опрацьовував. Такі директиви легко було давати, та в хаотичних умовах 18-го року в Україні – дуже трудно було їх здійснити, одначе ці люди зуміли це зробити». В цьому сенсі П. Скоропадський особливо виділив постать міністра освіти М. Василенка, котрий визначив розвиток вищих шкіл як пріоритетний для очолюваного відомства і «взявся за цю справу рішуче, майже з юнацьким, можна сказати, запалом» [34, с.232] та І. Огієнка, котрий «зміг зовсім тихо цілий університет створити» [35, с.370]. Щоправда, Гетьман зізнавався, що у випадку з Кам'янець-Подільською інституцією справа значно полегшувалася тим, що «там і місто, і вся громадськість пішла назустріч» [34, с.232-233].

Не менш значимі нариса мемуарного жанру, в яких зафіксовано чимало цінних фактів з життя вищого навчального закладу, що готував для України національні кадри, належать українському історичному В.О. Біднову [37]. Крім на-

сиченої хроніки подій революційної доби, спогади містять важливі спостереження та влучні узагальнення, зокрема з діяльності богословського факультету, деканом якого був Василь Олексійович.

Не меншої уваги заслуговують характеристики викладацької корпорації, які подав автор. Проте, високо оцінюючи професорський склад з вирішення організаційних питань щодо створення навчальних підрозділів університету, він водночас не приховував і наявність різних думок та підходів щодо вирішення низки інших університетських проблем [37, с.72].

Окремим пластом в документальному джерелі виступає оцінка автором більшовицького режиму загалом та відношення комуністів до вищої школи зокрема. Щодо загального враження, то В. Біднова найбільше вразили масові арешти, пояснення яким або зовсім не знаходилися, або вони були надто сумнівними і непереколивими. Як приклад останнього він наводить факт, коли йому доводилося клопотатися за О. Пашенку та М. Широцького, котрих затримали надзвичайні органи. Один з представників радянської влади причиною їхніх арештів назвав неприхильне відношення до вечірки, організованої в навчальному закладі більшовиками з нагоди святкування 1-го травня. При цьому додав: «Вас треба наполовину перестріляти або перевішати! Я – теж українець, тільки федераліст, а ви самостійники...» [37, с.70]. Що ж до інших фактів, пов'язаних з арештами без пред'явлення жодних звинувачень, то й тут В. Біднову непотрібно було вишукувати певних прикладів, позаяк він особисто з колегою Л. Білецьким став об'єктом політичних переслідувань.

Додаткову інформацію про богословський факультет можна знайти і в спогадах П. Білона [38], куди він записався на навчання восени 1919 р. після зайняття міста польськими військами. Автор надзвичайно високо оцінив організаційні та адміністративні здібності ректора І. Огієнка та з теплотою згадав своїх викладачів, лекції котрих відвідували не тільки молоді люди, а й «старі, сиві священики м. Кам'янець» [38, с.50]. На окремих з них П. Білон подав лапідарні характеристики (В. Біднов – «професор великої ерудиції»; Й. Оксінок – «симпатична людина, не горда»), а про Ю. Сіцинського, одного з «найбільших організаторів новітнього українського культурно-національного руху» – навіть короткий життєпис [38, с.50-51].

Оригінальні спогади про Кам'янець-Подільський державний український університет належать видатному педагогу, фундатору українського національного дошкільного виховання Софії Русовій [39]. Розповідаючи про свою діяльність на ниві відродження духовності народу, вона, що особливо важливо, значну увагу приділила подвижникам культурно-освітньої справи, змальовуючи їхні неповторні образи. Причому у полі її спостережень потрапляють діячі усіх політичних таборів. Попри суб'єктивне сприйняття дійсності, ці свідчення є надзвичайно цінним матеріалом для об'єктивного сприйняття подій і процесів того часу.

Чимало уваги автор приділяє дню відкриття університету. Найбільше її вразила «цілком соціалістична» промова М. Шаповала, до чого тоді не звикли. З великою симпатією С. Русова говорить про ректора, котрий не жалів ані своїх сил, ані сил усіх співробітників для піднесення авторитету інституції [39, с.184].

Згаданий С. Русовою Микита Шаповал особисто не був причетним до становлення навчального закладу. Але у своїх спогадах він детально описує 22 жовтня 1918 р., день, коли урочисто відкривали університет. Організоване свято, на думку автора, було більш демократичне ніж аналогічні урочистості в Києві, позаяк «не було дипломатів, генералів і дійсних міністрів» [40, с.94]. М. Шаповал виступав на відкритті як представник Головної ради Українського Національного Союзу. Свою власну промову він оцінив наступним чином: «Мені довелось сказати про науку

менше, ніж про політику. Науки для того й треба, щоб добре вести політику, щоб будувати нашу дійсну народно-трудова республіку, за яку бореться все чесне і сміле на Україні. Натякаючи на живий (вух?) вибух народної стихії, вказівка на вищий принцип боротьби викликали довгу овацію. Я помітив, що якісь іскри «божевілля» миготіли в очах, відчув екстаз, великий святий — психоз ідеї боротьби і подвигу. Очевидно, маса мала вже добрий «заряд електрики» [40, с.95].

Перекоаний соціаліст, М. Шаповал і факт відкриття вищого навчального закладу на Поділлі сприймав через призму державотворчої проблематики. «Університет — гарна річ, — з упевненістю констатував він, — але при певних умовах. Коли цей університет буде виховувати буржуазних ворогів народу, то для чого він? Яка радість з його? Чому ми радіємо з одного факту — університет?... Пройдуть роки, в йому будуть педелі і поліція, що говоритимуть українською мовою і робитимуть неволю народові панською рукою. Це щось дике — українська мова, мова працюючих стане ще мовою і гнобителів!» [40, с.97].

Не обійшов увагою Кам'янець-Подільський державний український університет у своїх споминах й Л. Биковський. Найбільше місця він відводить організаційній діяльності бібліотеки, де йому довелося працювати з вересня 1919 р. по травень 1920 р. На час прибуття Л. Биковського в місто остання нараховувала уже біля 30000 томів. «Всі стіни в два поверхи від гори до долу, довкруги бібліотечної залі (колишньої церкви) були вщерть виповнені полицями з книгами на них, — констатував автор. — Вони вже там не містилися й почали обсновувати полицями мури-стовпи, що стояли серед приміщення, підпираючи стелі. Окрім того в окремі залі була уряджена студентська читальня з підручною книгозбірнею. Абетковий каталог був почасти зладжений і давав доступ до більшої частини книжок» [41, с.45].

Одночасно з повсякденною роботою з організації фундаментальної бібліотеки, Л. Биковський зосередив увагу й на теоретичних аспектах діяльності, пов'язаних з бібліотекознавчою та бібліографічною царинами. З метою систематизації цього напрямку було засноване «Кам'янець-Подільське Бібліотечне Товариство», яке очолив С. Сірополко. Своє основне завдання товариство вбачало у вивченні і пропагуванні бібліотекознавства та в організації допомоги університетській бібліотеці [41, с.49].

Досить зворушливо звучить розповідь автора про спробу доправити до Кам'янця-Подільського приватної книгозбірні графа А. Холоневського з його маєтку, що йому особисто доручив ректор І. Огієнко. Однак намагання Л. Биковського не увінчалися успіхом. Не маючи змоги відправити причепний вагон із Жмеринки, він домовився з дирекцією місцевої української гімназії про передачу їм цінного вантажу.

Врешті, заслуговує на увагу й подана Л. Биковським інформація щодо заснування навесні 1920 р. при кафедрі історії українського письменства «Бібліографічного семінару» під керівництвом професора М. Плевако. Завдяки діяльності семінару вдавалося закривати як теоретичні прогалини, шляхом опанування студентами даної дисципліни як науки, так і вирішувати суто практичні завдання — складання різних бібліографічних покажчиків [41, с.52].

«Кам'янецькій добі» присвятив цілий розділ у своїх спогадах Г. Костюк. Зосереджуючи увагу на загальних тенденціях культурного і мистецького життя міста, він, зрозуміло, не міг мовчки пройти повз діяльність університету. Досить високу оцінку автор дав І. Огієнку. Однак не тільки за те, що саме за його керівництва навчальний заклад «став справжнім першим великим розсадником української науки». Ректор дивився на справу надто глибше. Він розумів, що для національної вищої школи потрібно вже тепер готувати українські кадри. Оскільки, з одного боку, селянським дітям з об'єктивних причин було важ-

ко отримати середню освіту, а з іншого – «розбуждена революцією, ця молодь рветься тепер до науки», то для неї необхідно було створити новий тип підготовчої школи. Такими закладами стали чотирирічні гімназії для дорослих [42, с.42].

Занепад університету Г. Костюк пов'язував із процесом зниження загально-го рівня культурного життя міста після проведених каральними органами у 1920-21 рр. «кількох хвиль масового терору» та проведеною реорганізацією навчального закладу в Інститут народної освіти і Сільськогосподарський інститут [42, с.74].

Таким чином, мемуарна література про становлення і діяльність Кам'янець-Подільського державного українського університету вочевидь допомагає дослідникам об'єктивному вивченню тих процесів, що відбувалися як в самій вищій школі, так і цілому комплексу проблем, які доводилося розв'язувати органам державної влади спільно з професорсько-викладацькою корпорацією з організації національної системи освіти. Авторські тексти сучасників революційних подій в Україні, попри певний суб'єктивізм їхніх доробків, водночас позбавлені догматичних схем і стереотипів, так властивих радянській літературі. Крім того, в ній міститься чимало цікавого фактологічного матеріалу, пояснень та свідчень, які проливають світло на багато важливих та втаємничених питань, що не знайшли належного з'ясування в інших матеріалах, допомагають зрозуміти причини та взаємозв'язки деяких подій, уточнюють окремі деталі, відроджують атмосферу взаємин і настроїв, що панували серед професури. Врешті, подані у мемуарах характеристики видатних державних, партійних, культурних та освітніх діячів, котрі стояли біля витоків творення національної системи вищої освіти, суттєво доповнюють розуміння ролі особистісного фактору в історії.

Список використаних джерел:

1. Кам'янець-Подільський університет: минуле і сучасне / за заг. ред. О.М. Завальнюка. – Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2003. – 305 с.
2. Завальнюк О.М. Кам'янець-Подільський національний університет (1918-2008 рр.): Історичний нарис / О.М. Завальнюк, О.Б. Комарніцький. – Кам'янець-Подільський : Аксіома, 2008. – 296 с.
3. Маркітантов Ю.О. Факультет української філології та журналістики Кам'янець-Подільського національного університету: поступ вперед / Ю.О. Маркітантов, В.Б. Стецок // Освіта, наука і культура на Поділлі : збірник наукових праць. – Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2008. – Т. 11: Матеріали сьомого круглого столу «Культура, освіта і просвітницький рух на Поділлі. Присвячено 90-річчю Кам'янець-Подільського національного університету». – С. 80-97.
4. Копилов С.А. Історичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету: збереження історичних традицій – запорука успішного поступу в майбутнє / С.А. Копилов, В.В. Газін // Освіта, наука і культура на Поділлі. Збірник наукових праць. – Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2008. – Т. 11: Матеріали сьомого круглого столу «Культура, освіта і просвітницький рух на Поділлі. Присвячено 90-річчю Кам'янець-Подільського національного університету». – С. 98-119.
5. Лозовий В.С. Фізико-математичний факультет Кам'янець-Подільського національного університету: курсом зростання (1918-2008 рр.) / В.С. Лозовий, В.С. Щирба // Освіта, наука і культура на Поділлі : збірник наукових праць. – Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2008. – Т. 11: Матеріали сьомого круглого столу «Культура, освіта і просвітницький рух на Поділлі. Присвячено 90-річчю Кам'янець-Подільського національного університету». – С. 120-135.
6. Каньоса П.С. Педагогічний факультет: кроки зростання / П.С. Каньоса, А.Ф. Суrowsий // Освіта, наука і культура на Поділлі : збірник наукових праць. – Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2008. – Т. 11: Матеріали сьомого круглого столу «Культура,

- освіта і просвітницький рух на Поділлі. Присвячено 90-річчю Кам'янець-Подільського національного університету». – С. 155-179.
7. Завальнюк О.М. Емігрантська мемуарна література 20-70-х рр. XX ст. про Кам'янець-Подільський державний український університет / О.М. Завальнюк // Наукові праці Кам'янець-Подільського державного педагогічного університету: Історичні науки. Українська історіографія на рубежі століть : матеріали міжнародної наукової конференції, 25-26 жовтня 2001 р. – Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2001. – Т. 7. – С. 490-501.
 8. Стопчак М.В. Діяльність Директорії УНР у галузі культури в 1918-1920 роках (Історіографія проблеми) / М.В. Стопчак // Наукові праці Кам'янець-Подільського державного педагогічного університету: Історичні науки. Українська історіографія на рубежі століть : матеріали міжнародної наукової конференції, 25-26 жовтня 2001 р. – Кам'янець-Подільський : Оіюм, 2001. – Т. 7. – С. 502-510.
 9. Тюрменко І. Відкриття Кам'янець-Подільського державного українського університету в спогадах Микити Шаповала / І. Тюрменко // Духовна і науково-педагогічна діяльність І.І. Огієнка (1882-1972) в контексті українського національного відродження: Наукові доповіді другої Всеукраїнської науково-теоретичної конференції 18-19 лютого 1997 року. До 115-річчя від дня народження / відп. ред. С. Сохацька. – Кам'янець-Подільський : Кам'янець-Подільський державний педагогічний інститут ; К. : Всеукраїнське товариство Івана Огієнка, 1997. – С. 93-97.
 10. Чирва Ю.І. Розвиток народної освіти України (1917-1932 рр.): історіографія проблеми : автореф. дис. ... канд. іст. наук / Ю.І. Чирва. – Дніпропетровськ : Дніпропетровський державний університет, 1995. – 18 с.
 11. Ситніков О.П. Освіта в Українській СРР (1920-ті роки): історіографія : автореф. дис. ... канд. іст. наук / О.П. Ситніков. – К. : Київський національний університет ім. Тараса Шевченка, 2003. – 20 с.
 12. Дорошенко Д. Історія України 1917-1923 рр. : в 2-х т. / Д. Дорошенко ; упоряд.: К.Ю. Галушко. – К. : Темпора, 2002. – Т. 2: Українська гетьманська держава 1918 року. – 352 с.
 13. Дорошенко Д. Мої спомини про недавнє минуле (1914-1920 роки) / Д. Дорошенко. – К. : Темпора, 2007. – 632 с.
 14. Завальнюк О.М. Д.І. Дорошенко: 75 днів у Кам'янці-Подільському / О.М. Завальнюк // Краєзнавство. – 2001. – №1-4. – С. 145-148.
 15. Редакція. Національна освіта й наші завдання // Наша культура (Варшава). – 1935. – Кн. 1. – С. 3-6.
 16. О-ко І. Від редакції й адміністрації. Кам'янець-Подільський Державний Український Університет / І. О-ко // Наша культура (Варшава). – 1935. – Кн. 5. – С. 336.
 17. Пащенко О. Заснування Кам'янець-Подільського державного українського університету / О. Пащенко // Наша культура (Варшава). – 1936. – Кн. 5. – С. 332-346.
 18. Пащенко О. Заснування Кам'янець-Подільського державного українського університету / О. Пащенко // Наша культура (Варшава). – 1936. – Кн. 6. – С. 413-420.
 19. Пащенко О. Заснування Кам'янець-Подільського державного українського університету / О. Пащенко // Наша культура (Варшава). – 1936. – Кн. 10. – С. 671-676.
 20. Приходько В. Повстання українського державного університету в Кам'янці на Поділлі / В. Приходько // Наша культура (Варшава). – 1935. – Кн. 5. – С. 305-316.
 21. Приходько В. Повстання українського державного університету в Кам'янці на Поділлі / В. Приходько // Наша культура (Варшава). – 1935. – Кн. 6. – С. 364-378.
 22. Приходько В. Повстання українського державного університету в Кам'янці на Поділлі / В. Приходько // Наша культура (Варшава). – 1935. – Кн. 7. – С. 439-444.
 23. Приходько В. Повстання українського державного університету в Кам'янці на Поділлі / В. Приходько // Наша культура (Варшава). – 1935. – Кн. 9. – С. 572-581.
 24. Приходько В. Повстання українського державного університету в Кам'янці на Поділлі / В. Приходько // Наша культура (Варшава). – 1936. – Кн. 1. – С. 34-42.

25. Приходько В. Повстання українського державного університету в Кам'янці на Поділлі / В. Приходько // Наша культура (Варшава). – 1936. – Кн. 2. – С. 115-126.
26. Гудзій Ю. З життя Кам'янець-Подільського державного українського університету. (Спомини лікарського помічника й скарбника університету) / Ю. Гудзій // Наша культура (Варшава). – 1936. – Кн. 3. – С. 229-233.
27. Гудзій Ю. З життя Кам'янець-Подільського державного українського університету. (Спомини лікарського помічника й скарбника університету) / Ю. Гудзій // Наша культура (Варшава). – 1936. – Кн. 4. – С. 290-295.
28. Огієнко І. Урочистий в'їзд С. Петлюри до Кам'яця-Подільського 1-го травня 1920 р. (Уривок споминів) / І. Огієнко // Наша культура (Варшава). – 1936. – Кн. 5. – С. 321-331.
29. Огієнко І. Моє життя: Автобіографічна хронологічна канва / І. Огієнко // Огієнко І. (митрополит Іларіон). Рятуння України. – К. : Наша культура і наука, 2006. – С. 67-172.
30. Статут державних українських університетів (проект) // Завальнюк О.М. Українська еліта і творення національної університетської освіти: фундатори й будівничі (1917-1920 рр.). – Кам'янець-Подільський, 2005. – С. 454-478.
31. Завальнюк О.М. Історія Кам'янець-Подільського державного українського університету в іменах (1918-1921 рр.) / О.М. Завальнюк. – Кам'янець-Подільський, 2006. – 632 с.
32. Проект статута Державних Українських Університетів: Від Кам'янецької університетської комісії. – Кам'янець-Подільський, 1918. – 28 с.
33. Редакція журналу «Труды Киевской Духовной Академии». Список книг, що передані в бібліотеку Кам'янець-Подільського університету // Інститут рукописів Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського, ф.160, №2698, арк.1-4 зв.
34. Скоропадський П. Спогади (кінець 1917 – грудень 1918) / П. Скоропадський. – К. : Інститут української археографії та джерелознавства ім. М.С. Грушевського НАН України, Інститут східноєвропейських досліджень НАН України ; Філадельфія : Східноєвропейський дослідний інститут ім. В.К. Липинського, 1995. – 493 с.
35. Скоропадський П. Українська культурна праця за гетьманщини 1918 р. Сторінка споминів / П. Скоропадський // ALMA MATER: Університет св. Володимира напередодні та в добу Української революції. 1917-1920 : матеріали, документи, спогади : у 3 кн. – К. : Прайм, 2001. – Кн. 2: Університет Св. Володимира за доби Української Центральної Ради та Гетьманату Павла Скоропадського. – С. 368-372.
36. Пеленський Я. Передмова. Спогади Гетьмана Павла Скоропадського (кінець 1917 – грудень 1918) / Я. Пеленський // Скоропадський П. Спогади (кінець 1917 – грудень 1918). – К. : Інститут української археографії та джерелознавства ім. М.С. Грушевського НАН України, Інститут східноєвропейських досліджень НАН України ; Філадельфія: Східноєвропейський дослідний інститут ім. В.К. Липинського, 1995. – С. 11-34.
37. Біднов В. Перші два академічні роки українського державного університету в Кам'янці-Подільському. (Уривок із спогадів) / В. Біднов // Кур'єр Кривбасу. – 1997. – №69-70. – С. 64-74.
38. Білон П. Спогади / П. Білон. – Пітсбург, 1952. – Ч. 1. – 164 с.
39. Русова С. Мемуари (1856-1925) / С. Русова // Русова С. Мемуари. Щоденник. – К. : Поліграфкнига, 2004. – С. 9-242.
40. Шаповал М. Уривок з «Гетьманщини» / М. Шаповал // Тюрменко І. Відкриття Кам'янець-Подільського державного українського університету в спогадах Микити Шаповала // Духовна і науково-педагогічна діяльність І.І. Огієнка (1882-1972) в контексті українського національного відродження : наукові доповіді другої Всеукраїнської науково-теоретичної конференції 18-19 лютого 1997 року. До 115-річчя від дня народження / відп. ред. Є. Сохачька. – Кам'янець-Подільський : Кам'янець-Подільський державний педагогічний інститут ; К. : Всеукраїнське товариство Івана Огієнка, 1997. – С. 94-97.

41. Биковський Л. Книгарні – бібліотеки – академія. Спомини (1918-1922) / Л. Биковський. – Мюнхен : Видавництво «Дніпрова хвиля», 1971. – 153 с.
42. Костюк Г. Зустрічі і прощання: Спогади / Г. Костюк. – Едмонтон : Канадський інститут українських студій ; Альбертський університет, 1987. – Книга перша. – 743 с.

The article analyses the recollections of state and public-cultural figures, who personally were involved into the foundation and forming of Kamyanets-Podilskyi State Ukrainian University. Among them the materials of I. Ohiyenko, who through the prism of autobiographic chronological canvas analyses different aspects of functioning of the educational establishment, are of special importance. The questions, connected with the foundation of high school in Podillia region, forming its professors and teachers corporation, participation in these processes of the state and scientific-educational figures are in professor's eyesight. To the group of recollections of the state-political figures should be referred the works of the head of Podillia province district council V.K. Prykhodko, the head of Kamyanets-Podilskyi district council O.M. Pashchenko and the representative from the National Union at the celebration of educational institution opening M.Y. Shapoval.

Key words: Kamyanets-Podilskyi State Ukrainian University, recollections, national university forming, high school, professors and teachers corporation, I. Ohiyenko, V.K. Prykhodko, O.M. Pashchenko, V. Bidnov, D. Doroshenko, L. Biletskyi.

Отримано: 04.10.2015 р.

УДК 821.161.2-23.09(092)

В. П. Атаманчук

Кам'янець-Подільський національний університет імені Івана Огієнка

ДУХОВНИЙ ІДЕАЛ У МІСТЕРІЇ ІВАНА ОГІЄНКА «ДО ЩАСТЯ!»

У статті проаналізовано особливості ідейно-художнього змісту твору Івана Огієнка «До Щастя!», досліджено основні художні проблеми твору, визначено філософські виміри їх інтерпретації, простежено основний конфлікт у містерії, окреслено своєрідність світовідчуття та духовного пошуку дійових осіб.

Ключові слова: ідеал, ідея, духовність, конфлікт, художня умовність.

Ідея духовності у творчому доробку Івана Огієнка є однією із визначальних: «Різноманітна жанрово й тематично, а також концептуально Огієнкова спадщина свідчить, що тема духовності народу, проблема душі є однією з головних» [1, с.128]. Він замислюється над проблемами універсального характеру, зміщуючи увагу до духовної сутності людини: «Огієнків екзистенціалізм щодо обоження людини – то системний підхід до особливого внутрішнього світу її, світу багатшарового, багатгранного, особливо коли йдеться про вирівнювання неоплатонівських рівнів буття (Єдиного, Розуму, Душі)» [1, с.125].

У творі «До Щастя!» Іван Огієнко постає як філософ і аналітик, він замислюється над найгострішими проблемами людського буття, простежує його універсальні закономірності: «Синтетизм Огієнкового осмислення поняття «душі» впливав із його глибокого знання «Старого Світу», сутності біблійних ідей і пізніших філософських епох – Середньовіччя, Відродження, Нового Часу, новітніх напрямів і течій – аж до екзистенціалізму» [1, с.128].

Іван Огієнко використовує у творі засоби художньої умовності: показує складові частини людської сутності: Серце, Розум, Душу, Волю, Тіло, які з'являються тоді, коли старий хворий чоловік Василь засинає. Василь замис-